

Той каза: човѣцитѣ сж свободни братя и равни помежду си. Бждете всички приятели, другари, обичайте се искрено и винаги.

Още мѣничекъ, на 12 години, той знаеше правдата Божия. Той се яви въ храма прѣдъ еврейскитѣ учени и имъ каза, че тѣ криво разбиратъ книгитѣ и не живѣятъ по истината и обичѣта. Кога порастна, той тръгна съ своитѣ ученици да поучава народа. Той не отвори училище въ нѣкой градъ и тамъ да да привиква младежи на учение. Той не зема пари за науката си. Заедно съ ученицитѣ си Христосъ ходи, пжтува отъ градъ на градъ — по събори, по праздници, по храмове и дѣто намѣрѣше събранъ народъ, започваше да учи. И говорѣше той сладко, приятно, безпогрѣшно. Думитѣ му се изливаха, като медъ изъ устата. Народътъ слушаше и разбираше. Той говорѣше на ума и на сърдцето; будѣше съвѣстѣта и човѣкъ усѣщаше, че му става леко, приятно, весело, кога слуша неговото божествено слово.

Въ Галилея, покаченъ върху една могила, заобиколенъ отъ жаденъ за наука, за хубави думи, народъ, Христовъ изказва слѣднитѣ велики истини:

Блазѣ на скромнитѣ;
Блазѣ на кроткитѣ;
Блазѣ на милостивитѣ;
Блазѣ на чистосърдечнитѣ;
Блазѣ на миротворцитѣ;

И добави:

Блажени сж ония, които гладуватъ зарадъ правдата;

Блажени сж ония, които сж гонени за истината;